

[Tørnæs]

Vi er overbeviste om, at det udspil, som regeringen er kommet med, vil danne et godt grundlag for en samlet målrettet indsats mod ungdomsarbejdsløsheden.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Socialistisk folkeparti har fordelt arbejdet lidt blandt sine medlemmer, og jeg skal tage mig af den arbejdsmarkedsmæssige del af denne sag.

Jeg beklager meget, at vi nu er nået dertil – og det er jo karakteristisk for, hvad man gør ved ungdomsarbejdsløsheden – at det nu er en uddannelsesredegørelse, vi får i stedet for en redegørelse fra en dynamisk arbejdsminister, som vi dog tidligere har fået det.

SF er for så vidt enig i, at ungdomsarbejdsløsheden ikke lader sig løse isoleret fra den øvrige arbejdsløshed. Det har vi sagt gang på gang, men når vi så går videre, er vi altså uenige i den af regeringen førte politik.

Her i redegørelsen er denne politik nævnt i sin lysende enkelhed, hvor det ikke handler om uddannelse vel at mærke. Det skal være lettere at være kapitalist. En investeringsplan – også kaldet den lille karryfarvede – henvises der til. Det, der ikke siges noget om, er, at den af regeringen førte politik i sig selv er arbejdsløshedsskabende.

Bygge- og anlægsområdet er gået i stå. De omfattende besparelser på kommunale og amtskommunale områder betyder afskedigelser, og så sent som i går har man indgået nogle aftaler med Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen, gående ud på, at man skaber mellem 10.000 og 15.000 arbejdsløse yderligere.

Så meget om det.

Filosofien i denne redegørelse er: vi kan ikke skaffe arbejde, derfor må de unge i venteposition, og dette kan være i en uddannelse. Uddannelse er der naturligvis ikke noget i vejen med, heri er vi enige, men det, der så kan rejses berettiget tvivl om, er, om der er nok af uddannelsespladser i det her, om det er den form for uddannelser, der ligger i redegørelsen. Det vil vi vende tilbage til ved SFs anden ordfører, fru Marianne Bentsen-Pedersen.

En stor mangel i denne redegørelse er, at der ikke siges noget af betydning om den teknologiske udvikling. Hvorledes undervisningsministeren kan komme uden om dette

afgørende punkt, er en gåde. Den teknologiske udvikling er dog en af årsagerne til, at vi ikke kan forvente, at alle, der ønsker det, kan få et arbejde i årene, der kommer, og når der i indledningen gøres opmærksom på, at ungdomsarbejdsløsheden ikke lader sig løse isoleret, så er det klart ulykkeligt, at det, der nu står tilbage ifølge regeringen og undervisningsministeren, som sagt er at diskutere, at de unge skal i en venteposition, indtil de arbejdspladser kommer, der er brug for.

Vi ved alle sammen, at de ikke kommer. Vi ved, at hvis vi skal løse arbejdsløshedsproblemet, skal vi fremtrylle 60.000 job årligt de kommende 10 år. Det lader sig ikke gøre. Ikke et menneske tror på det, og derfor er det en venteposition, vi sætter de unge i.

Det, der skal til, er selvfølgelig nogle reformer gående ud på nedsat arbejdstid og afskaffelse af overarbejde og en uddannelsesreform, altså en bedre fordeling af arbejdet; og ikke mindst nedsat arbejdstid bliver det mere og mere nødvendigt at vi tager fat i.

Jeg skal ikke undlade på denne dag, den 8. marts, som er den internationale kvindedag, som fejres af kvinder verden over, at sige, at nedsættelse af den daglige arbejdstid er et kvindekraft, der rejses med større og større styrke, og at vi bliver nødt til at se i øjnene, at det er den vej, vi skal.

En anden »mangel« i redegørelsen er det, der blev pillet ud umiddelbart før offentliggørelsen. Det er nedsættelsen af de unges understøttelse. Meningen er, at de unge mellem 17 og 19 år fremover kun skal kunne få 60 pct. i understøttelse. Dette er ikke mindst grotesk, fordi der for det første er meget få af dem, for det andet er det de unge, som på grund af skoletræthed ikke har villet gå ind i nogen uddannelse, men har taget arbejde f.eks. som arbejdsdreng. Når de bliver 18 år, bliver de fyret, for så skal de have nogle høje lønninger af arbejdsgiverne; det vil disse ikke give dem, og så bliver de fyret.

Disse unge skal så gå ned i dagpenge for at få forbedringer på uddannelsesstøtten – sådan er det rent faktisk skrevet i redegørelsen – og det får de ikke glæde af, de unge mennesker, jeg taler om, for de vil ikke ind i uddannelsesforløbet igen. Resultatet af den politik, man fører over for dem, er, at de kommer på så lavt et niveau, at det grænser til fristelser, og jeg mener, det er et eksempel på denne regerings asociale politik.